

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΠΕΝΩ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο άραός 'Ανσέλιο, όπισπος τύπος, ποδ παροισάεται ως κινηματογραφικός άσπης, προσπαθεί να μπλέξει στα δίχτυα του την Λουκιανή, η όσολογός ένας περιφρομώ δισμαποποιός, τοφ 'Αρχοντος τοφ Μυστηρίου, όπως τόν λένε, ό όποιος, με τό καταπληκτικά περιόματά του, έχει άναστατάσει τό Παρίσι. 'Η Λουκιανή, άν κα λητρεθεί τόν σούζογ της, θυμώσει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραμελεί πρόσ χάριν της τέχνης του. Καί για να τόν έκδικηθή, πηγαίνει μιά βραδιά μαζί με τόν 'Ανσέλιο σε ένα χορευτικό κέντρο. Φεύγοντας από εκεί, ό 'Ανσέλιο την βάζει σ' ένα αυτοκίνητο, για να την πάει στο σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μιά φιλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς άλλο, από τό παρελθόν, η όποια τού λέει άπειληκτά τις λέξεις : «Σ έ λ γ ο ι» και φεύγει. 'Ο 'Ανσέλιο γυρίζει στο σπίτι του, μά καθώς άνεβαίνει στο διαμέριό του, πιάναται στα χέρια, έπειτα από ένα έπιστοδίο, μ' έναν σούκοτό του, τόν καλλιτέχη τού μουζικ - γάλ Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι ό Κάρλιο του φωνάζει πως θα τόν έκδικηθή. Τέλος ό 'Ανσέλιο μπαίνει στο διαμέριό του κι' εκεί βρίσκει μιά έπιστολή, ποδ τόν άναστατάνει και τόν πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει την έπιστολή αυτή και πηγαίνει στο γραφείο κάποιου έμπορο μαργαριτών, τού Ζακινώλ, με τόν όποιο είχε άλλότε όπιστες συναλλαγές. Μόλις διαβάσει ό Ζακινώλ την έπιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σε λίγες μέρες ό 'Ανσέλιο λαβαίνει και δεύτερη άπειληκτική έπιστολή κι' έπειτα άπ' αυτήν άποφασίζει να εγκαταλείψει τό Παρίσι. Κάθος λοιπόν κάνει έξοσλος τις έτοιμασίες της άναχωρήσεως του, μπαίνει μέσε έξοσλη η Λουκιανή, η όποια τού λέει ότι είχε πρό όλιγο μιά τρομερή σκηνη με τό σούζογ της. Τού άνακοινώνει ότι είχε προθύμ να τόν άκολουθήσει στο Χόλλυγουντ και τού έμπιστεύεται τά χρήματά της, τά κοσμημάτά της, άσως μισοί έκκατομύρια περίπου φράγκοι, και φεύγει. Μά ζαχαυρίζοντας στο ένοδογείο της, η Λουκιανή συμφωνάει με τό σούζογ της και άμίσως τρέχει πάλι στο σπίτι του 'Ανσέλιο, για να ζαχαυρήσει τά κοσμημάτα και τά χρήματά. 'Εκείνος όμως αρνείται να της τά έπιστρέψει και η Λουκιανή, άρπάζοντας ένα σιδερένιο χρονοκόπητρα, όρμίζει μαινομένη εναντίον του... 'Επειτ' από λίγη ώρα, ό 'Ανσέλιο βρίσκεται νεκρός στην κάμαρά του. Οι άστυνομικοί φθάνουν άμσως επί τόπου και άρχίζουν τις έρευνές για ν' άνακαλύψουν τόν δολοφόνο, όλες τους δέ η όποιας στρέφονται κατά τού Κάρλιο, γιατί ξέρουν πως άπειλησε τόν 'Ανσέλιο ότι θα τόν ακολούθησει.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Ο Ζακινώλ στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα είπε με άφέλεια. Θέλοντας έτσι να κάνει μεγαλύτερη εντύπωση :

—'Ερχομαι να σας άποκαλύψω τόν όνομα τού δολοφόνου τού 'Ανσέλιο.

'Ο κ. 'Ινιέτ όποικλίθηκε έλαφρά. Τίποτε στη στάσι του, και θώς και στη στάσι τού Λαρνύτ και τού Λεμπρετόν, δέν φανέρωνε την άπειρην περιέργεια τους.

Καί ό Ζακινώλ με τόνο άπλό άκόμα, έξακολούθησε :

—Αυτός ό άνθρωπος, αυτός ό άθλιος, όνομάζεται Ζακ Σουριές, είνε Γάλλος, καταδικάστηκε από τά δικαστήρια της Νέας 'Υόρκης σε πέντε έτών ερκήτ και βγήκε άπ' τις φυλακές τού Σιζκ-Σιζκ πρό τριετίας.

'Ο κ. 'Ινιέτ μάξιμε τού μωτίπό του, σάν να προσπαθούσε να θυμηθή και κύτταζε τόν έπισκέπητ του με περιέργεια. "Επειτα ρώτησε :

—Μήπως πρόκειται για τό περιεργό έκείνο όποκειμενο, για τό όπο'ο ό έπιφυλλιδιογράφος Σιμόν 'Εμπερτ έγραψε ένα-δύο άρθρα;

—'Ακριβώς!... 'Ο Σιμόν 'Εμπερτ τόν γνώρισε και μίλησε μαζί του, μά τόν γνώρισε πολύ άσχημα. 'Ετσι τόν παρουσίασε σάν ένα πρόσωπο μάλλον συμπαθητικό, ένδύ στην πραγματικότητα ό Σουριές είν' ένας ληστής... η μάλλον ένας τρελλός... 'Ισως και τό ένα και τό άλλο... Πάντως, είν' ένα όποκείμενο πολύ έπικίνδυνο...

—Μά τί σας κάνει να πιστεύετε ότι είνε άνακατεμένος στην ύπόθεση της δολοφονίας τού 'Ανσέλιο;

—Γιατί πρό όχτω ήμερών, ό δυστυχισμένος 'Ανσέλιο ήρθε και μού έκμυστηρεθηκε τούς φόβους, ποδ τού ένέπνευε η άφιξη τού Σουριές στο Παρίσι... 'Εγχε λάβει μάλιστα άπ' αυτών δυό άπειληκτικές έπιστολές... Καί γιατί αυτό άκριβώς τό λέγο, ό 'Ανσέλιο είχε άποφασίσει να εγκαταλείψη τη Γαλλία... Τού δάνεισα μάλιστα και μερικά χρήμα-

τα για τό ταξείδ. του.

—Μά ποιους λόγους είχε αυτός ό Σουριές να έχθρεύεται τόσο τόν 'Ανσέλιο; ρώτησε ό κ. 'Ινιέτ.

—Δέν είχε κανένα λόγο, κύριε διαμερισμάτάρχα, άπάντησε ό Ζακινώλ. Μα η έρώτησί σας μ' άναγκάζει να σας διηγηθώ μιά μικρή ιστορία, προσωρισμένη να διαφανίση την κατάστασι. 'Όταν, μετά τό τέλος τού πολέμου, άπολύθηκα άπ' τό στρατό, βρήκα σε πολύ δύσκολη κατάστασι... Για να τά βγάλω πέρα, ανέλαβα στη Νέα 'Υόρκη την άντιπροσωπεία τών μεγάλων Γάλλων κοσμηματοπωλών «Όίκος Μεγερόν και άδελφός»... Στην 'Αμερική, τά κατάφερα πολύ καλά... 'Η πελατεία μου άπειλείται από κοσμηματοπώλας, καθώς και από ιδιώτας. Γά βιλία τού οίκου Μεγερόν πιστοποιούν ποσο γρήγορα μεγάλους άπ' τη η πελατεία, άπότσο ανέλαβα έγώ αυτή την άντιπροσωπεία... 'Εκτός αυτού, έκανα μερικές δουλειές για Λονδρισισμό μου... 'Αγοράζα κοσμημάτα και τά μεταπουλούσα... 'Εκανα έπίσης, επί παραγγελίας, όπομημσεις κοσμημάτων για τις 'Αμερικανίδες, η όποιες, από φόβο μήπως τις κλέψουν, δέν ήθελαν να έμφανίζονται με τά γνήσια κοσμημάτά τους... Λοιπόν, ένα βράδυ, μέσα σ' ένα μεγάλο ρεστωράν-νάντισγκ της Νέας 'Υόρκης, συνάντησα τυχαίως τόν 'Ανσέλιο.

—'Εργαζόταν έκε' ως έπαγγελματίας χορευτής;

—Μάλιστα... 'Εχε άποκτήσει μεγάλη φήμη και ήταν πολύ της μόδας... 'Όπως κι' έγώ, έτσι κι' αυτός, ήταν παλαιός πολεμιστής... 'Όπως κι' έγώ, έτσι κι' αυτός έπίσης, μετά τόν πόλεμο, είχε άναγκαστή να έκπατριστή, άφού, εκείνη την εποχή, όλες η θέσεις στα χορευτικά κέντρα της Γαλλίας, ήταν πασιμένες από 'Ισπανούς κι' 'Αργεντινούς... Τόν συνάντησα λοιπόν, σ' ένα 'νάνισγκ-ρεστωράν, όπως σας είπα. Φυσικά, σάν συμπατριώτες τού βρισκονταν στην ξενητάρι δώσαμε ό ένας τό χέρι στον άλλο... 'Εξ άλλου, η φήμη τού 'Ανσέλιο, μολοντί έκανε μιά δουλειά, όχι και τόσο καλή, ήταν λαμπρή... Με καταλαβαίνετε;

—Σας καταλαβαίνουμε πολύ καλά, κύριε.

—Σχετιστήκαμε λοιπόν πολύ πιο γρήγορα άπ' ό,τι θα ηγετιζόμαστε στη Γαλλία... Μού έφερε μάλιστα και μερικές πελατισίες... κυρίως της άριστοκρατίας, ποδ ήθελαν ν' αγοράσουν η να πουλήσουν κοσμημάτα... Κάθε φορά δέ, τού έδιναν την προμηθειά του... Μιά μέρα μού παρουσίασε κάποιον Σουριές, ό όποιος ζούσε με μιά Γαλλίδα, τη Ροβέρτη, σούζογ του, καθώς έλεγαν. Αυτός ό Σουριές ήταν, πρό τού πολέμου, υπάλληλος σ' ένα κοσμηματοπωλείο της Λυόν... Δέν ήταν καθόλου άδέλιος στα χέρια του... Κάθε άλλο... Τόν πήρα λοιπόν για έργατή, από οίκτο μάλλον... Στο έξωτερο κό, βλέπετε, προσπαθεί να θοηθή κανείς τούς συμπατριώτες του...

"Ενα καλό πρωί όμως η 'Αστυνομία συνέλαβε τό Σουριές... 'Εν άγνοία μου, είχε στιάξει μιά όπομνησι ενός άδαμαντοκολλητού κοσμημάτου μού τού είχαν έμπιστευθή για έπισκευή... Μερικές μέρες κατόπιν, τό άθηντικό κόσμημα έκλάπη από την κυρία, στην όποια άνήκε και άντικατεστάθηκε με την όπομνησι... 'Εγχαν δη τό Σουριές να παραμεινούη πίσω από μιά πόρτα τού μεγάρου της, λίγες στιγμές πριν άπ' την κλοπή... 'Όλες η ένδειξεις ήσαν έναντίον του...

—Τί συνέθη κατόπιν;

—Σύμφωνα με τις ύποδείξεις τού δικηγόρου του—στην 'Αμερική, έφέρετε, οι περισσότεροι δικηγόροι, δέν είνε καθόλου εύσυνειδητοί— ό Σουριές είπε στην άνάκρισι ότι έκανε την όπομνησι τού κοσμημάτος κατόπιν διαταγής



'Ο κ. 'Ινιέτ κύτταζε τόν Ζακινώλ με περιέργεια...

